

De D-app

De D-app

Gerrit De Moor

De D-app – Gerrit De Moor

© 2026, Uitgeverij Mauretania © 2026, Gerrit De Moor

Coverontwerp: © Gerrit De Moor

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever en de auteur.

Eerste druk: 2026

ISBN: 9789403919874

*Mauretania Uitgeverij
Begijnestraat 45
9230 Wetteren*

e-mail: mauretania@outlook.be

VOORWOORD

Dit boek werd voor het eerst uitgegeven in 2018. Ik schreef het toen speciaal voor onze jongste dochter, Lisa.

Nadat ik een paar non-fictie boeken had geschreven, vroeg ze me letterlijk: “Papa, wanneer ga je eens een boek schrijven dat ik kan lezen?” Ze was toen 14.

Ik had nog nooit fictie geschreven, maar de uitdaging was er. Samen met haar zocht ik een onderwerp voor het boek en dus werd het een boek voor tieners met school, vriendschap, puberteit, verliefdheid als thema’s.

De D-app was na een paar jaar niet meer verkrijgbaar en van een herdruk was allerm minst sprake.

Daarom geef ik nu de D-app opnieuw uit in eigen beheer. Het boek is helemaal gereviseerd, maar er is nauwelijks iets aan veranderd. Het is nog altijd geschreven

Speciaal voor Lisa

Gerrit De Moor - 2026

1 Vakantie

Eindelijk ... Stef had zijn laatste examen nog even overlopen en kon met een gerust gemoed inleveren. Hij was tevreden. Hij schoof zijn antwoordenblad voor zich uit en keek rond in het studielokaal. Iedereen zat nog geconcentreerd over het examen gebogen, stelde hij vast. Enkel Rosalie zat met haar kin op haar hand naar boven te staren. Het leek wel of ze de antwoorden op de examenvragen van het plafond aan het aflezen was. Dat zou nog eens een originele manier van spieken zijn, lachte Stef binnensmonds. Plots grabbelde Rosalie naar haar balpen en begon als een gek te schrijven. Die heeft ineens het licht gezien, dacht Stef bij zichzelf. Terwijl de anderen nog volop aan het werk waren, keek hij in gedachten terug op de voorbije examenperiode. Zijn examens waren goed verlopen. Althans dat veronderstelde hij. Enkel over het ICT-examen dat voor hem lag, had hij zijn twijfels. Hij troostte zichzelf met het idee dat mevrouw Ingels nog nooit iemand had gebuisd voor haar vak. Of bijna nooit. Ze was een gedreven lerares, die haar vak op een heel originele en praktische manier bracht en de leerlingen telkens weer wist te boeien met de taal van binaire codes. Ook Stef vond haar een bijzondere lerares. Daarom had hij tijdens het schooljaar altijd hard gewerkt voor haar vak, waardoor hij goede punten had gescoord voor zijn dagelijks werk. Maar in het examen had hij wat minder vertrouwen. Gisteren was er dat van wiskunde geweest, en het studeren ervan had hem heel veel tijd gekost. Niet dat hij wiskunde moeilijk vond, maar de leerstof was zeer uitgebreid en de vele theorie vroeg om veel oefeningen. Het examen was goed gegaan, maar hij had de nacht ervoor niet

zoveel geslapen. Daarom had hij daarna geen zin in het studeren van ICT. Toch probeerde hij zichzelf te sussen met de gedachte dat hij een eventueel tekort zeker zou compenseren met zijn punten voor dagelijks werk. En dus zou hij afstuderen! Hij glimlachte spontaan bij de gedachte. Nog een jaar en enkele maanden en dan ... naar de universiteit! Want Stef wilde graag bioloog worden. Hij had een bijzondere fascinatie voor dieren en planten en kende nagenoeg alle voor de hand liggende fauna en flora bij naam. Van veel planten en dieren wist hij zelfs de Latijnse naam en de opvallendste en kenmerkende eigenschappen. Hij dagdroomde verder met zijn antwoordenblad voor zich uit. Plots spatte zijn droombubbel uiteen door het krassende geluid van stoelpoten die over de geel-en-rode vloertegels van het studielokaal schoven. Hij keek op en zag Lize met haar examen naar voren gaan. Hij zou dus niet als eerste klaar zijn. Hij verzamelde zijn examenbladen en gaf eveneens alles af aan meneer Verduere, die toezicht hield op de leerlingen. Stef ging terug naar zijn tafel en zocht zijn spullen bij elkaar. Nagenoeg samen met Lize verliet hij voor de laatste keer dit schooljaar het examenlokaal.

“Hoe ging het?” vroeg ze enigszins voorspelbaar toen de deur van het studielokaal zich achter hen sloot.

“Oh, ça va!” probeerde Stef zich zelfzeker te tonen.

“Ging het bij jou wat?” kaatste hij de vraag terug.

“Hakken over de sloot,” denk ik. “Ik Had echt geen zin meer om te blokken gisteren.”

Stef begreep het maar al te best. Het was al twee weken heerlijk weer en dat maakte het studeren dubbel zo zwaar.

“Ga je mee iets drinken in de Banalcoool?” probeerde hij er de sfeer in te krijgen.

“Oh ja, tof! Mijn papa is toch gaan werken. Ik heb de hele voormiddag voor mij alleen.”

Het enthousiasme van Lize was in één klap terug. Stef deed er nog een schepje bovenop.

“We kunnen op het terras zitten. We zijn bij de eersten die klaar zijn.”

Lize nam Stefs hand en ze zetten het beiden op een lopen. Binnen enkele seconden verlieten ze de speelplaats en zetten koers naar de Grote Markt. Stef had gelijk. Er zat nauwelijks iemand op het terras van de Banalcool. Hij plofte neer op een houten terrasstoel en sloeg een paar keer met zijn vlakke hand op de zitting van de stoel naast hem. Lize liet het zich welgevalen en nam plaats naast Stef, lekker in de schaduw van de Schwepesparasol. Diederik, de cafébaas, kwam zo goed als onmiddellijk naar hen toe.

“Iets drinken, gasten?”

“Pilsje!” zei Stef lachend, wetende dat er in de Banalcool geen alcohol werd geschonken.

Diederik, die wist dat Stef dit maar al te goed wist, draaide even met zijn ogen voor zo’n doorzichtig mopje.

“Fanta!” zei Stef dan overtuigd.

“Voor mij een IC-thee!” grapte Lize.

Stef lachte hartelijk terwijl Diederik de twee grapjassen niet-begrijpend stond te bekijken. Stef legde hem uit dat ze net hun examen ICT achter de rug hadden.

“ICT? IC ... Thee,” verduidelijkte hij Lizes woordspeling.

Diederik liet zijn ogen opnieuw rollen, maar lachte dan toch zijn tanden bloot.

“Ice Tea dus!” werd Lize weer ernstig.

Binnen de kortste keren genoten beiden van hun ijskoude drank.

“En ...? Plannen voor de vakantie?” vroeg Stef.

“Ik ga eerst een maand vakantiejob doen in de groentewinkel van nonkel Geert,” antwoordde Lize.

“En begin augustus ga ik in Dallegem helpen op het Bloesrokfestival.”

“Het Bloesrokfestival?!”

Stef probeerde zijn afschuw niet te onderdrukken.

“Daar komen toch alleen maar van die overjarige groepen wat oude rock en zageblues spelen. Serieus, jong!”

Lize probeerde zich te verdedigen.

“Maar mijn papa zit daar in de organisatie. Ik ben al twee jaar na elkaar gaan helpen. Valt wel mee, hoor.”

“Maar echt, jong. Zo wat gepensioneerden op een gitaar zien staan jammeren. Dat is er toch over!”

Lize hield vol.

“Nee, Stef! Ik dacht dat eerst ook. Maar dat is nog goeie muziek, hoor. Echt! Dat is daar altijd keiharde ambiance!”

Stef trok zijn schouders op en keek meewarig weg.

“Weet je, kom eens af. Kom meehelpen en dan kun je zelf zien hoe goed dat het daar is.”

“Oké! ’t Is goed. Ik doe het.”

Al was het maar om bij jou te zijn, dacht hij erbij.

“En wat zijn jouw plannen?”

“Oh! Ik doe speelpleinwerking en ga als begeleider mee met een kamp van Chillkids. De maand juli zal goed gevuld zijn,” vatte Stef zijn plannen samen.

Ondertussen waren er al meer plaatsen ingenomen op het terras van de Banalcool. De meeste jongeren kwamen daarheen.

Alcohol was lang niet meer zo hip bij de jongeren in de streek rond Voorkerke. Dat was enkele jaren geleden wel anders. Tot een dronken chauffeur was ingereden op een groepje fietsende tieners dat op een herfstavond van de muziekschool kwam. Drie van hen waren toen in kritieke toestand naar het ziekenhuis gebracht en moesten maanden revalideren. Voor een vierde jongen kwam alle hulp te laat. Ron, een klasgenoot van Lizes broer, was ter plaatse overleden. De knaap was amper vijftien. De school had heel diepgaand stilgestaan bij het voorval. Toen

na enkele maanden was gebleken dat de dronken chauffeur er met een lichte straf vanaf gekomen was, had men op initiatief van meneer Dierickx, de klastitularis van Ron, in de hele streek rond Voorkerke een sensibiliseringscampagne gehouden. Ze waren hierbij ook tot actie overgegaan: er werden affiches verspreid en iedereen die dat wou kon zich op een website inschrijven met de belofte minder alcohol te gaan drinken. En al zeker geen alcohol als men moest deelnemen aan het verkeer. Ook de cafés in de streek werden betrokken en op de ouders van de leerlingen werd eveneens een beroep gedaan. De website werd een groot succes en af en toe liet de school nieuwe affiches ontwerpen die dan overal in de streek werden verspreid. Het resultaat van de campagne was dat na enkele jaren de politie kon melden dat bij alcoholcontroles de positieve alcoholtests in de wijde omgeving van Voorkerke waren gedaald met ongeveer 65 procent. Het was ook in die periode dat Diederik zijn café had omgebouwd en omgedoopt tot de Banalcoool. Nochtans was de Stampede een heel hip café dat heel veel jongeren aantrok. Maar de jongeren waren niet rouwig om de verbouwing en de naamsverandering van het café. Het werd nog meer een trekpleister voor de jongeren in de hele streek. Mede dankzij allerlei leuke acties, door Diederik bedacht, werd frisdrank cool onder de jongeren van Voorkerke en omstreken.

Lize keek plots met een bedenkelijke blik naar het caféterras wat verderop. Het was het terras van de Black Hole, een café dat de reputatie had dat er wel veel alcohol werd gedronken. Het was zelfs een publiek geheim dat er soms meer dan alcohol werd genuttigd. En af en toe was er een vechtpartij. Twee weken geleden moest de politie op zaterdagnacht nog tussenkomen. Twee vechtersbazen hadden toen een nacht in de cel doorgebracht, werd gezegd.

Stef merkte de spiedende blik van Lize op en keek om. Hij zag Pieter staan praten met wat ruige kerels die zeker enkele jaren ouder waren. Pieter zat in de klas van Lize en Stef. Hij was een hele stille jongen, maar iedereen voelde er een soort schrik voor. Hij viel op in de klas door zijn kledij. Hij kleeedde zich meestal in het zwart en hij droeg T-shirts met doodshoofden, griezelige slangen, grafzerken en meer van die enge toestanden, hoewel dergelijke aanstootgevende kledij eigenlijk verboden was op school. Hij liet zich ook consequent aanspreken met *Pete* in plaats van met Pieter. Zelfs door de leerkrachten, want hij reageerde nooit op zijn echte naam. Pete zei bijna nooit iets. Hij had bij leerkrachten en leerlingen de reputatie verstandig te zijn. Toch was hij er sinds het tweede jaar telkens maar nipt door. Hij had geen vrienden in de klas, zelfs niet in de school. Enkel met John, een kerel die een jaar hoger zat, stond hij soms te praten tijdens de pauze. John was wat minder angstaanjagend dan Pete, maar kleeedde zich even bizar en ze deelden dezelfde morbide interesses.

Van een afstand zagen Lize en Stef dat Pete een van die andere jongens iets toestopte. Hij kreeg er wat voor in de plaats. De twee tieners konden niet zien wat er precies werd geruild tussen de creeps, maar het viel hen op dat Pete zijn oogst vlug in zijn achterzak stopte. Daarna ging hij naar binnen in de Black Hole. “Ik ben eens benieuwd of Pete erdoor zal zijn dit jaar,” zei Stef verveeld.

“Als dat al zo is, zal het weer nipt zijn,” was het nuchtere antwoord van Lize.

“Ik ben ook weleens benieuwd wat die gaat doen na de humaniora,” ging ze verder.

“Grafdelver of zo?” probeerde Stef grappig te zijn en hij verwees naar de lugubere afbeeldingen op Pete’s kledij. Lize lachte gemaakt. Echt grappig vond ze het niet.

Beiden dachten na in de stilte die viel.

“Weet jij al wat je gaat doen na het zesde?” boog Stef het gesprek om.

“Ik zou graag biologie gaan studeren,” ging hij zelf verder.

“Mijn droom is om mariene biologie te volgen. Dan kan ik later op zee varen en, weet je, ik ga dan leren duiken en de meest wonderlijke dieren zien en bestuderen.”

Het enthousiasme was overduidelijk. Lize beet op haar lip.

“Ik weet het nog niet goed. Ik zou later wel graag iets in de politiek doen, maar ik weet niet goed welke studies daarvoor het beste zijn.”

Stef moest haar het antwoord schuldig blijven.

“Word anders filmster! Arnold Schwarzenegger is toch ook gouverneur van Californië geweest!” omzeilde hij zijn onwetendheid.

“Dan moet ik eerst nog bodybuilder worden,” reageerde Lize gevat.

“Maar kom, ik heb nog meer dan een jaar om dat uit te vissen,” sloot ze het hoofdstuk af.

“Vissen? Dat hoort bij mijn studiekeuze!” lachte Stef.

Nu lachte Lize ook. Een gemeente lach.

Ondertussen was het al ruim middag en ze beslisten om iets te gaan eten. Ze betaalden hun drank aan Diederik en wandelden naar de Super Shop. In die superette kon je vers belegde broodjes krijgen. Ze hadden geluk, want er stond maar één iemand voor hen. Lize koos voor een broodje komkommersalade. Ze was geen diehard vegetariër, maar ze koos veel vaker voor groenten dan voor vlees.

Stef kocht een broodje smos met alles erop en eraan.

Ze rekenden af aan de kassa en gingen op de Grote Markt op de bank aan de fontein zitten om hun broodje op te eten. Het was er

heerlijk zitten in de schaduw van de plataan naast de fontein. Het broodje smaakte hen.

Ze genoten van hun broodje en van elkaars stille gezelschap. Af en toe passeerden er jongeren van hun school, maar meer dan een simpele “Jow!” werd er niet uitgewisseld.

Lize kreeg plots een bericht. Ze las het snel en antwoordde kort.

“Mijn mama. Ze wou weten hoe het examen geweest is,” verontschuldigde ze zich.

Weer klonk de *biep* van haar smartphone. Ze liet hem in haar tas. Stef keek een paar keer vluchtig in de richting van Lizes tas.

“Tja, mijn mama,” zei ze.

“Als ze zo vlug antwoordt, is het gewoon ‘oké’ of zo, wat ze stuurt. Die kan gewoon niet zo vlug typen. Weet je, die houdt haar smartphone vast met één hand en met één vinger van haar ander hand typt ze.”

Haar glimlach verraadde een beetje spot.

“Ik ken dat. Mijn ouders typen ook zo. Tegen de tijd dat mijn papa klaar is met een volledig bericht in te tikken, zijn we twee dagen verder!”

Beiden proestten het nu uit.

“Terug naar Diederik?” vroeg Lize terwijl ze al richting de Banalcool ging.

Stef moest een paar passen lopen om Lize in te halen en samen gingen ze weer op het terras van het jongerencafé zitten. Wonder boven wonder waren hun stoelen van daarnet nog vrij, want het was nu al veel drukker op het terras van Diederik. Met vrienden werd er nagepraat over de examens. Ook de vakantieplannen werden gedeeld met elkaar. Lize bracht het voorval met Pete van daarnet ook even ter sprake. Stef richtte zich naar Lize.

“Wat doe je vandaag nog?” vroeg hij geïnteresseerd.

“Weet niet ... Misschien ga ik vanavond nog naar het Lindepark. Daar is altijd wel wat te doen. En als het weer zo blijft, kunnen we afkoelen in de zwembijver.”

Het klonk meer als een vraag of Stef meekwam vanavond. Hij had de boodschap begrepen.

“Wacht, ik stuur nog even naar mijn ma,” was zijn antwoord. Zijn duimen flitsen een oogwenk over het scherm van zijn smartphone en enkele seconden later gleed de telefoon al in zijn broekzak.

“Dan ga ik nu naar huis,” zei Stef. “Een siësta zal me goed doen. Vanavond rond zeven uur aan het Lindepark?”

“Ja, top! Kom je aan de ingang langs de kant van het water? Dan kan ik mijn fiets daar veilig zetten,” vroeg Lize.

“Oké! Ik kom ook met de fiets.”

Stef zag het al helemaal zitten. Hij stond op en ging richting bushalte. Lize ging naar het fietsenrek aan de bibliotheek.

“Tot straks!” klonken ze in koor.

Toen Lize thuiskwam, was haar papa net thuis. Ze begroette hem vluchtig en ging richting haar kamer. Papa had zelfs niet de kans om te vragen hoe het examen geweest was. Plots keerde ze op haar stappen terug.

“Hé papa! Stef wil helpen op het Bloesrokfestival. Je zal wel een taakje hebben voor hem, hé?”

“Och, zeker! Er zijn altijd handen te kort. Je moet me dan wel eens zijn naam, adres en geboortedatum doorgeven. Dan maak ik het in orde voor de verzekering.”

Papa denkt ook altijd aan alles, dacht Lize. Maar ze zei niets. Ze liep door naar haar kamer, zette wat muziek op en liet zich languit op haar bed vallen. Ze lag een tijdje te denken aan de voorbije examens. Ze hoopte 80% te behalen. Ook de komende vakantieweken waarden door haar hoofd. Stilaan namen de beats